

## I.

Den følgende Dag, henimod Solnedgang, sad Ragnhild og Pastor Petersen paa en Bænk udenfor den nederste Del af Hotellets Have, der strakte sig næsten ned til Vandet. De var begge meget medtagne af Dagens og Nattens Begivenheder. Særligt var Ragnhild dybt rystet. Hun sad og krøb sammen i et Sjal og saa' næsten gammel ud.

Først om Morgen var Emanuel bleven funden af det Mandskab, der allerede ved Midnatstid var bleven udsendt for at opsøge ham. Han sad og rystede af Kulde paa en Sten ved Stranden lige under Hammerbakkerne, og han havde ikke mærket sine Forfølgere, før de ved en omgaaende Bevægelse helt havde omringet ham. Da sprang han op i vild Skyhed, opløftede sine Hænder og raabte:

„Hvem søger I her? . . . Jeg er opstanden! Ser I ikke Naglegabene i mine Hænder! . . . O, I Daarer! I Lidettroende!“

Hans Hænder var virkelig blodige. Hans Ansigt havde store Hudafskrabninger, og ogsaa